

Arrest

nr. 163 817 van 10 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 1 april 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat aan verzoeker een Schengenvisum om medische redenen werd verstrekt door de Spaanse overheden.

1.3. Verzoeker wordt in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de

Dublin III-verordening) gehoord op 14 april 2015. Verzoeker verklaart dat hij met zijn echtgenote en minderjarige zoon van Soedan naar Spanje vloog vanwaar zij met de auto naar België vertrokken.

1.4. Op 4 mei 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) een verzoek tot overname aan de Spaanse overheden.

1.5. Op 6 mei 2015 aanvaarden de Spaanse overheden de overname en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in overeenstemming met artikel 12, vierde lid van de Dublin III – verordening.

1.6. Op 10 juni 2015 dienen verzoeker en zijn echtgenote een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij medische redenen in hoofde van de minderjarige zoon worden ingeroepen.

1.7. Op 14 juli 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond.

1.8. Eveneens op 14 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam : [M.]

voornaam : [A. T. S. A.]

[...]

nationaliteit : Soedan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(4) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, zijn echtgenote en hun minderjarige zoontje vroegen op 01.04.2015 asiel in België. Hij legde een identiteitskaart van Soedan met nummer 053817, afgegeven op 04.10.1995, voor. Een raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 17.02.2015 een visum aanvroeg bij de Spaanse consulaire diensten in Soedan en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 14.04.2015 en verklaarde dat hij op 25.03.2015 van Soedan naar Spanje vloog. De volgende dag vertrok hij met de auto naar België, waar hij op 28.03.2015 aankwam. De betrokkene voegde toe dat een trafikant voor de visa van Spanje zorgde. De trafikant zou de paspoorten van de betrokkene en zijn echtgenote in beslag hebben genomen.

Op 04.05.2015 werd een verzoek voor de overname van de betrokkene gericht aan de Spaanse instanties, die op 06.05.2015 instemden met de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat België volgens hem een land is van vergiffenis, mensenrechten en vrijheid. De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat Spanje hem niets zegt.

We merken op dat de betrokkene mits tussenkomsten van zijn advocaat op 10.06.2015, 15.06.2015 en 19.06.2015 de Belgische instanties verzoekt zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat zijn zoontje specifieke medische zorgen nodig heeft en deze in Spanje niet zal krijgen. Bij het schrijven van 15.06.2015 en dat van 19.06.2015 zijn medische attesten gevoegd. We merken op dat de betrokkene en zijn gezin op 15.06.2015 een aanvraag voor machtiging van verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 indienden. Deze aanvraag werd op 14.07.2015 als ongegrond beoordeeld.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die Lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens het verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Spaanse instanties omdat Spanje hem niet zegt. Later verzocht de betrokkene de Belgische instanties zijn aanvraag te behandelen en dit omdat zijn zoontje specifieke medische zorgen nodig heeft en deze in Spanje niet zal krijgen.

Vooreerst erkennen we dat de betrokkene als ouder van een zorgbehoevend kind in een kwetsbare positie verkeert. Toch wensen we op te merken dat dit op zich een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat niet uitsluit. Betreffende het argument dat het zoontje van de betrokkene in Spanje niet de nodige zorgen zal verkrijgen wensen we te benadrukken dat dit niet wordt aangetoond. In het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report – European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", 20.06.2012, wordt duidelijk gesteld dat asielzoekers toegang tot gezondheidszorg ("tarjeta individual sanitaria"). We zijn dan ook van oordeel dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat te besluiten dat zijn zoontje in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen of dat reeds in België aangevatte behandelingen in Spanje niet in gelijke mate kunnen worden verder gezet. De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn gezin. Specifieke informatie betreffende bepaald zorgnoden of te nemen voorzorgen kunnen aan de Spaanse instanties worden overgemaakt. Algemeen zijn we van oordeel dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Spaanse instanties de specifieke positie van de betrokkene als ouder van een jong, zorgbehoevend kind niet zouden erkennen en ze de betrokkene en zijn gezin niet de aan hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming verbonden rechten, zoals onder meer toegang tot gezondheidszorg, zouden verlenen.

Indien zou worden verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid merken we op dat dit een uitspraak betrof betreffende de overdracht van een gezin met minderjarige kinderen door de Zwitserse instanties aan Italië. We zijn van oordeel dat de situatie in Italië niet zonder meer kan worden getransponeerd op Spanje.

Spanje stemde in met ons verzoek voor de overname van de betrokkene en zijn gezin met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013. We benadrukken dat de instemming van Spanje impliceert

dat de betrokkene na overdracht in Spanje een asielaanvraag kan indienen indien hij dat wenst en de betrokkene in zijn hoedanigheid van asielzoeker de door de wet voorziene bijstand en opvang zal verkrijgen. De Spaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. De betrokkene en zijn gezinsleden zullen gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming.

In het hoger reeds geciteerde rapport "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain", lezen we dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand en zoals reeds opgemerkt toegang tot gezondheidszorg (pagina 29, alinea 1). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers voor internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 28, alinea 2).

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van immigranten in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op de gezondheidsproblemen van het zontje van de betrokkene werd hoger reeds ingegaan. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene diabetes type 2 te hebben. Hij voegde toe geen insputingen of medicatie nodig te hebben en enkel dient op te letten wat het gebruik van suikers betreft. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of dat de betrokkene bij overdracht aan Spanje vanwege redenen van gezondheid risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij en zijn gezinsleden door overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 30 (dertig) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse instanties.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.9. Op 18 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering.

1.10. Verzoeker wordt op 5 november 2015 overgedragen aan Spanje.

2. Over de ontvankelijkheid

Ter terechtzitting werpt verweerder een exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep op wegens gebrek aan belang. Hij wijst er in dit verband op dat verzoeker intussen werd overgedragen aan Spanje en hij intussen aldaar wordt opgevangen en reeds een datum voor interview heeft.

De Raad stelt evenwel vast dat gelet op het bepaalde in artikel 29, derde lid van de Dublin III-verordening – dat luidt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug”* – niet blijkt dat verzoeker het belang kan worden ontzegd bij de behandeling van het thans voorliggende beroep. De opgeworpen exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 12, lid 4 van de Dublin III – verordening, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4, 18 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van *“het principe van een behoorlijke administratie, dat zich vertaalt in een verplichting tot zorg en nauwlettendheid in de behandeling van de dossiers en in een verplichting van een beslissing te nemen door rekening te houden met alle elementen van het dossier”*, van de zorgvuldigheidsplicht, van *“het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer zij een beslissing neemt, het geheel van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen alsook, in huidig geval, alle recente elementen van actualiteit met betrekking tot de situatie in het land van terugkeer”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1.

Het artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 voorschrijft dat :

[...]

In huidig geval, en zoals dit aangetoond zal worden in het vervolg van huidig beroep, had België zich bevoegd moeten verklaren voor het onderzoeken en het behandelen van de asielaanvraag van de verzoeker, dit overeenkomstig met het artikel 51/5, 2de § van de wet van 15 december 1980.

Door zich niet bevoegd te verklaren voor het onderzoeken en het behandelen van de asielaanvraag geformuleerd door de verzoeker nabij de Belgische autoriteiten op datum van 25 juli 2014, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken de voorgenoemde wettelijke bepaling geschonden.

2. [...]

a.

Het artikel 12.4 van het Reglement 604/2013 schrijft voor dat :

« Aflevering van de verblijfstitels of van visa's

(...)

4. Indien de aanvrager enkel titularis is van één of meerdere verlopen verblijfstitels sinds minder dan twee jaar of van één of meerdere verlopen visa's sinds minder dan zes maanden, die hem werkelijk in staat hebben gesteld om het grondgebied van een lidstaat te betreden, zijn de paragrafen 1, 2 en 3 toepasbaar voor zo lang dat de aanvrager het grondgebied van de Lidstaten niet heeft verlaten. ». (vrije vertaling)

Welnu, in huidig geval, blijft de bestreden beslissing in gebreke van te verduidelijken welke de duurtijd was van de validiteit van het afgeleverde visa aan de verzoeker door de Spaanse consulaire autoriteiten.

Tenslotte, stelt de bestreden beslissing niet in staat aan de Raad om op adequate wijze na te gaan of de beslissing tot terugkeer van de verzoeker naar Spanje adequaat en correct gemotiveerd is in het licht van het artikel 12 (4) van het Reglement 604/2013.

b.

De aandacht van de Raad dient eveneens gevestigd te worden op het feit dat de bestreden beslissing beschouwt dat « Vooreerst erkennen we dat de betrokkene als ouder van een zorgbehoevend kind in een kwetsbare positie verkeert. ».

Nochtans, trekt de Dienst voor Vreemdelingenzaken geen werkelijk gevolg uit deze vaststelling, dit ondanks het feit van de behouden elementen in de verschillende rapporten perfect gekend door de diensten van de Dienst voor Vreemdelingenzaken.

Dit element zal hierna verder worden ontwikkeld.

c.

Om te trachten de bestreden beslissing te motiveren, beweert de Dienst voor Vreemdelingenzaken dat :

-de verschillende rapporten met betrekking tot Spanje geen blijk geven van het feit dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvragen niet zouden onderzoeken met objectiviteit, onpartijdigheid en bevoegdheid ;

-de verschillende rapporten met betrekking tot Spanje geen blijk geven, in de feiten, dat de asielzoekers geen toegang zouden hebben tot justitie, tot de kosteloze juridische bijstand of tot de NGO's, of het voorwerp uitmaken van discriminerende praktijken en/of vanwege geen enkele garantie ;

-de verschillende rapporten met betrekking tot Spanje, zelfs indien ze de klemtoon leggen op bepaalde gebreken (voornamelijk te Ceuta of te Melilla) met betrekking tot de onthaalcondities van de asielzoekers, « niet in het daglicht plaatsen dat de personen die werden getransfereerd naar Spanje in het kader van het Reglement 604/102 waar de asielzoekers zich systematisch zonder hulp en bijstand bevinden » ;

-de verschillende rapporten niet laten blijken dat een persoon automatisch en systematisch het slachtoffer zal worden van slechte behandelingen of van onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van het artikel 3 van het EVRM en van het artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten door het loutere feit van zijn statuut van asielzoeker of van zijn « mogelijk toebehoren tot deze kwetsbare groep » ;

-de verzoeker heeft niet kunnen aantonen dat in geval van terugkeer naar Spanje, zijn minderjarige zoon niet de medische zorgen zou verkrijgen en geen toegang zou hebben tot de medische opvolging die zijn gezondheidsstaat vereist. In dit opzicht, verduidelijkt de Dienst voor Vreemdelingenzaken eveneens dat « De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn gezin. Specifieke informatie betreffende bepaald zorgnoden of te nemen voorzorgen kunnen aan de Spaanse instanties worden overgemaakt. Algemeen zijn we van oordeel dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Spaanse instanties de specifieke positie van de betrokkene als ouder van een jong, zorgbehoevend kind niet zouden erkennen en ze de betrokkene en zijn gezin niet de aan hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming verbonden rechten, zoals onder meer toegang tot gezondheidszorgen, zouden verlenen. ».

De hoofdvragen die dienen onderzocht te worden zijn de volgende :

-enerzijds, zal de minderjarige zoon van de verzoeker, in geval van terugkeer naar Spanje, een effectieve en werkelijke toegang hebben tot de medische zorgen en tot de gespecialiseerde medisch opvolging die zijn gezondheidsstaat vereist (wetende dat deze medische zorgen en deze medische opvolging reeds in plaats werden gesteld in België) ;

-anderzijds, en op meer algemene wijze, lopen de verzoeker, zijn echtgenote en hun minderjarige zoon (ziek) het risico, in geval van terugkeer naar Spanje, van het slachtoffer te worden van onmenselijke en/of vernederende behandelingen in de zin van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden en het artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten.

1.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken beschouwt, in de bestreden beslissing, dat deze twee vragen negatief beantwoord dienen te worden.

Om dit te doen, grond de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich op het Rapport opgesteld door Hana Cheikh en Miguel Angel Hurtado getiteld « Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II regulation- Spain », van 20 juni 2012.

Welnu, ter lezing van dit Rapport, dienen er volgende vaststellingen en opmerkingen gemaakt te worden:

-dit rapport werd opgesteld meer dan 3 jaar alvorens het nemen van de bestreden beslissing ; in de huidige context van mondiale migraties en van de toenemende toestroom van asielzoekers en van verplaatste personen in de wereld, kan dit rapport niet meer worden beschouwd als zijnde relevant en de informatie erin behouden is totaal in onbruik geraakt ;

-dit rapport stelt zich tevreden met het opstellen van een staat van toepassing, in Spanje, van het Reglement « Dublin II », maar bevat geen enkele bijzondere verduidelijking over de actuele en effectieve mogelijkheid, voor een asielzoeker om toegang te verkrijgen en te genieten van de specifieke gezondheidszorgen, die noodzakelijk zijn omwille van zijn gezondheidsstaat.

Tenslotte, kan de Dienst voor Vreemdelingenzaken zich niet geldig gronden op dit rapport om te trachten de bestreden beslissing te motiveren.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken vermeld eveneens een ander rapport om te trachten haar beslissing te motiveren genomen op datum van 14 juli 2015 (te weten het rapport opgesteld door Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013- Strasbourg, 09.10.2013).

Naast het feit dat dit rapport, wat haar betreft ook, betrekkelijk oud is, kan men niet anders dan vast te stellen dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken er slechts een gedeeltelijke en partijdige lezing van maakt.

Inderdaad, dit rapport verduidelijkt dat :

« Met betrekking tot Spanje, heeft de commissaris kritiek geleverd op het feit dat in talrijke gevallen van geïmmigreerde kinderen waarvan de ouders zonder papieren zijn, zich de toegang tot de gezondheidszorg hebben zien weigeren, alsook de uitvaardiging van een gezondheidskaart werd in vele gevallen geweigerd (desinformatie met betrekking tot het decreet-wet 16/2012 die slechts de geïmmigreerde volwassenen zonder papieren uitsluit). Hij heeft eveneens de onevenredig impact aan de kaak gesteld van de maatregelen van gezondheid op de toegang tot de gezondheidszorg voor de kinderen (72 Muiznieks N. Report following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013. Straatsburg, vrije vertaling.).

Met betrekking tot de huidige situatie in Spanje voor de asielzoekers en de toegang tot de gezondheidszorg, dient er te worden verwezen naar de volgende Rapporten :

a. Rapport opgesteld door de « Médecins du Monde » in mei 2014 en getiteld « L'accès aux soins des plus précaires dans une Europe en crise sociale- le cas des femmes enceintes et des enfants » (stuk 3).

Volgens de informatie behouden in dit rapport, is de situatie in Spanje catastrofistisch.

Dit Rapport verduidelijkt inderdaad dat :

- In april 2012, hebben de regering en het parlement het Koninklijk Decreet 16/2012 aangenomen met betrekking tot de « dringende maatregelen garanderen van de toepasbaarheid van het nationaal systeem van gezondheidszorg en de kwaliteit verbeterend en de veiligheid van haar prestaties ». De toegang tot de gezondheidszorg voor de zonder papieren wordt afgeschaft en de ziekte dekking wordt gekoppeld aan werk in plaats van het universeel systeem dat heerste daarvoor. Het overige wordt verhoogd ten laste van de geneesmiddelen. Behalve de zonder papieren, verliest iedere persoon (Spaans of geïmmigreerd in reguliere situatie) die meer dan drie maanden verblijft buiten Spanje zonder bij te dragen aan de sociale veiligheid, automatisch zijn gezondheidskaart. Deze persoon zal de processus van inschrijving tot de sociale veiligheid weer moeten doorlopen vanaf het begin.

Het decreet werpt belangrijke ethische problemen op voor de professionelen van de Gezondheidszorg (medisch personeel, verplegers, apothekers, administratief personeel, sociaal werkers ...) en schendt het deontologisch recht. Het introduceert eveneens een hervorming van het model van de Spaanse gezondheidszorg, die onrechtvaardig blijkt te zijn in het licht van de rechten van de mens, inefficiënt op economisch vlak en gevaarlijk in het licht van de publieke gezondheidszorg.

Samen met de nieuwe wet, hebben 750.000 vreemdelingen in een precaire situatie van verblijf, op bruuske wijze hun gezondheidsdekking verloren. Indien de zwangere vrouwen en de minderjarigen expliciet beschermd blijven, wordt hun toegang tot de zorgen soms moeilijk gemaakt omwille van de administratieve obstakels in bepaalde autonome regio's, het niet afleveren van individuele gezondheidskaarten, maar ook de indruk dat dit meer en meer gegeneraliseerd aan het worden is, door de politieke discours, dat een vreemdeling in een irreguliere situatie geen recht meer heeft op het gezondheidssysteem.

Overigens, de afschaffing van de toegang tot het gezondheidssysteem brengt een persoonlijk en globaal sanitair probleem met zich mee : de infectieuze pathologieën worden niet meer opgespoord door de algemene geneeskunde. Zoals voor het ontdekken van gewelddaden, zijn de enige toegangspunten vanaf heden de spoeddiensten, hetgeen wil zeggen dat meer en meer pathologieën en slachtoffers van gewelddaden niet meer op een correcte wijze worden opgespoord en behandeld.

Het systeem van persoonlijke verzekering dat 60 euros per maand kost voor de min 65-jarigen en 157 euros voor de meer dan 65-jarigen is slechts open tot de residenten van meer dan één jaar, en voor degenen die deze som kunnen betalen. Bovendien is het slechts meer toegankelijk in twee autonome regio's.

Er dient eveneens de verhoging onderstreept te worden van de rest ten laste van de geneesmiddelen, reeds zeer belangrijk in Spanje vermits het van 40% is zonder limiet van kost voor de personen die inkomens hebben onder de 18.000 euros per jaar (en dus per maximum 1.500 euro per maand) en van 50% voor de inkomens tussen de 18.000 euros en de 100.000 euros per jaar. De rest ten laste spaart de dragers niet van de chronische ziektes die, wat hen betreft, 10% moeten betalen van de kost van de geneesmiddelen (wat hun inkomen ook is) met echter een plafond van 4,13 euros per geneesmiddel (zonder maandelijks plafond echter). De patiënten die de ploegen van de MdM ontvangen, leven allen onder de graad van arm zijn, zijnde 645 euros in Spanje. De aankoop van geneesmiddelen vormt voor hun dus een zeer belangrijke last.

- De negatieve gevolgen van deze reglementering en van andere politieke strengheid werd gedocumenteerd in *The Lancet* en de *British Medical Journal*.

Bepaalde specialisten hebben reeds aan de alarmbel getrokken wat betreft de voorzienbare verhoging van overdraagbare pathologieën zoals deze als HIV en tuberculose, als gevolg van de ontbering van de toegang tot de zorgen en tot de geneesmiddelen voor ongeveer 2% van de bevolking⁶¹. Andere experts hebben gewaarschuwd voor een mogelijke verhoging van de mentale stoornissen, hierin inbegrepen de zelfdodingen.

- In februari 2013, heeft de Commissaris voor de Rechten van de Mens Nils Muižnieks op felle wijze de xenofobe gewelddaden veroordeeld alsook de straffeloosheid in Griekenland⁷¹. Met betrekking tot Spanje, heeft de Commissaris het feit bekritiseerd dat in talrijke gevallen de geïmmigreerde kinderen waar de ouders van zonder papieren zijn, hen de toegang tot de gezondheidszorgen of het uitvaardigen van een gezondheidskaart hebben zien weigeren (desinformatie met betrekking tot het decreet-wet 16/2012 dat slechts de geïmmigreerde volwassenen zonder papieren uitsluit). Hij heeft eveneens de onevenredig impact verklikt van de gezondheidsmaatregelen op de toegang tot de gezondheidszorgen voor de kinderen (72 Muižnieks N. Report following his visit to Spain from 3 to 7 June 2013. Straatsburg.).

- In juni 2013, naar aanleiding van het rapport over de gelijkheid van toegang tot de gezondheidszorg, heeft de parlementaire Vergadering van de Raad van Europa de resolutie 1946 (2013) aangenomen, de aandacht vestigend op de nefaste effecten van de strenge maatregelen op de sociale rechten en op de meest kwetsbaren. De vergadering « oordeelt dat de crisis zal beschouwd moeten worden als een opportuniteit om de gezondheidssystemen te herdenken en gebruikt worden voor hun efficiëntie, en niet als zijnde een excuus om over te gaan tot maatregelen van regressie. ». De vergadering beveelt in het bijzonder aan de lidstaten van er zich van te verzekeren dat de vaccinatie voor allen en de universele toegang tot de gezondheidszorg voor zwangere vrouwen en de kinderen gegarandeerd zijn, wat hun situatie ook is. Tenslotte, roept de Vergadering ook op tot een « dissociatie van de politieken van veiligheid en van migratie en van deze van de gezondheid », bijvoorbeeld door de verplichting af te schaffen voor professionelen van de gezondheidszorg van de immigranten in een irreguliere situatie aan te geven. ». (vrije vertaling)

b. Mondiaal Rapport opgesteld door het OHCHR voor het jaar 2014 (<http://www.hrw.org/fr/world-report/2014/country-chapters/121889>) :

« Spanje

In januari, heeft de speciaal rapporteur van de UNO over de hedendaagse vormen van racisme, Mutuma Ruteere, zich verontrust over de verergering van de situatie van de migranten, onder andere met betrekking tot de werkloosheid, restricties tot de toegang tot de gezondheidszorgen en de de facto segregatie van de migrantenwijken, alsook van het anti-Roma gevoel. In oktober, heeft de Commissaris Muižnieks van de Raad van Europa zijn verontrusting uitgesproken met betrekking tot de impact van de budgettaire knippen op de kwetsbare groepen zoals deze van de kinderen en de personen die lijden aan een handicap, en met betrekking tot de straffeloosheid waar de politiefunctionarissen van genieten voor slechte behandelingen en voor daden van toegebrachte foltering.

(...) (vrije vertaling)

c. Rapport opgesteld door het Europees Comité voor de Sociale Rechten in november 2014 (http://www.coe.int/t/dghl/monitoring/socialcharter/Conclusions/State/SpainXX2_fr.pdf) :

« (...) Welnu, het Comité stelt vast dat het Koninklijk Decreet-Wet 16/2012 (dit Koninklijk Decreet 1192/2012 (dat, volgens het rapport, ontwikkeld is door het Koninklijk Decreet 1192/2012) is in zijn eerste artikel overgegaan tot een wijziging van de Wet 16/2013 dat een exclusie met zich meebrengt tot de toegang tot de gezondheidszorg ten nadele van de vreemdelingen in een irreguliere situatie, behalve in « speciale situaties » (dringend omwille van ernstige ziekte of ongeval ; bijstand aan de zwangere vrouw, voor en na de bevalling ; minderjarige vreemdelingen van onder de achttien jaar).

Vanuit dit oogpunt, beschouwt het Comité dat deze uitsluiting tot de toegang tot de gezondheidszorg voor volwassenen vreemdelingen (leeftijd van meer dan achttien jaar) in een irreguliere situatie is tegengesteld aan het artikel 11 van het Handvest. Inderdaad, het Comité heeft reeds de kans gehad van vast te stellen dat « de Lidstaten tot het Handvest (in haar versie van 1961 alsook in haar herbekeken versie van 1996) aan de vreemdelingen die niet gedekt zijn door het Handvest, identieke rechten hebben gegarandeerd aan deze van het uitgesproken Handvest of die er onlosmakelijk van zijn ofwel door de ratificatie van verdragen inzake de Rechten van de Mens – in het bijzonder de Europese Conventie van de Rechten van de Mens – ofwel door het aannemen van regels van intern recht, of constitutionele, wettelijk of andere regels die geen onderscheiding maken tussen de personen uitdrukkelijk vermeld in de bijlage en de andere vreemdelingen. Zij hebben zich aldus verplichtingen opgelegd » (Conclusions 2004, Observation interprétative de l'article 11, p. 10). ». (vrije vertaling)

Er vloeit duidelijk voort uit deze informatie hiervoor dat er geenszins werd vastgesteld dat het minderjarig kind van de verzoeker, in geval van terugkeer naar Spanje, effectief zal kunnen genieten van de medische zorgen en de medische opvolging die zijn gezondheidsstaat nochtans vereist en op huidig ogenblik lopende is in België.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat de bestreden beslissing geenszins de bijzondere situatie van de verzoeker en zijn familie vermeld – dit in het licht van de ernstige medische problemen van de minderjarige zoon van de verzoeker – werden gecommuniceerd aan de Spaanse autoriteiten, noch dat deze laatsten verzekerd hebben aan de Belgische autoriteiten dat deze situatie van bijzondere kwetsbaarheid effectief in beschouwing zal worden genomen, noch dat deze bijzondere maatregelen genomen zullen worden omwille van de voorgenoemde gezondheidstoestand.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept, dat in haar Arrest 144.545 van 29 april 2015, de Raad, in een gelijkaardig geval, beschouwd heeft dat :

« (...) La question qui se pose en l'espèce est dès lors celle de savoir si, en prenant la décision entreprise, la partie défenderesse a suffisamment tenu compte de la vulnérabilité particulière du requérant que le Conseil, dans les arrêts précités, tient pour établie et certaine.

A cet égard, le Conseil observe que la décision querellée se borne à faire valoir que « (...) les personnes souffrant de troubles psychiques ou psychologiques et ayant besoin d'une assistance pourront consulter un médecin affilié au système médical public après en avoir parlé à la personne responsable du centre d'accueil qui aura fait le nécessaire à cette fin ».

Ce faisant, par une telle affirmation, le Conseil ne peut que constater que la vulnérabilité particulière du requérant n'est toujours pas adéquatement rencontrée dans la décision entreprise, la partie défenderesse tirant l'information qui précède d'une brochure d'information à caractère général intitulée « Dublin II. Le Règlement et l'asile en Espagne. Un guide pour les demandeurs d'asile », sans toutefois apporter la garantie concrète que, dans le cas individuel du requérant, celui-ci pourra bénéficier d'une prise en charge adaptée à ses besoins spécifiques de personne vulnérable.

A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt Tarakhel c. Suisse du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays – en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (Zie Arrest n°133 559 van 20 november 2014 en 141 810 van 25 maart 2015), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision.

Au surplus, bien que la décision querellée fasse valoir qu' « (...) en vertu de l'article 32 dudit Règlement [Ndlr : soit le Règlement Dublin III], les autorités belges transmettront aux autorités espagnoles, les informations concernant l'état de santé du requérant via un certificat de santé commun avec les documents nécessaires, afin de prévoir les soins appropriés à lui fournir, et que celles-ci seront dès lors informé [sic] de la vulnérabilité de l'intéressé » (le Conseil souligne), le Conseil se doit de constater qu'en l'état actuel du dossier qui lui est soumis, il ne décèle aucune trace d'une telle communication avec les autorités espagnoles. Cela est d'autant plus étonnant qu'outre l'article 32 du Règlement de Dublin III cité à plusieurs reprises par la décision querellée elle-même, une lecture complète de la brochure d'information précitée, intitulée « Dublin II. Le Règlement et l'asile en Espagne. Un guide pour les demandeurs d'asile » sur laquelle se repose abondamment la partie défenderesse pour établir que

le requérant pourra bénéficier de l'assistance que son état requiert, laisse apparaître en page 6 : « Si vous avez besoin d'assistance médicale immédiatement après votre arrivée en Espagne, les autorités de l'Etat qui vous ont transféré doivent normalement informer les autorités espagnoles » (Le Conseil souligne).

Par conséquent, au vu des éléments qui précèdent, le Conseil observe ce qui suit :

- d'une part, la communication des autorités belges afin d'informer les autorités espagnoles de la vulnérabilité particulière du requérant demeure à ce jour à l'état de promesse dont le Conseil ne dispose d'aucun moyen de s'assurer qu'elle sera effectivement tenue ;

- et d'autre part, en tout état de cause, le dossier qui lui est soumis ne laisse toujours pas apparaître la moindre garantie concrète et individuelle que le requérant aura la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités espagnoles et que celles-ci lui offriront une prise en charge adaptée à son profil particulier de personne vulnérable.

Il résulte de ce qui précède que, après un examen *prima facie* du dossier, la partie défenderesse ne s'est pas livrée à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH. ».

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Inderdaad, men kan niet anders dan vast te stellen dat de bestreden beslissing geenszins de bijzondere situatie van de verzoeker en zijn familie vermeld – dit in het licht van de ernstige medische problemen van de minderjarige zoon van de verzoeker – werden gecommuniceerd aan de Spaanse autoriteiten, noch dat deze laatsten verzekerd hebben aan de Belgische autoriteiten dat deze situatie van bijzondere kwetsbaarheid effectief in beschouwing zal worden genomen, noch dat deze bijzondere maatregelen genomen zullen worden omwille van de voorgenoemde gezondheidstoestand van de minderjarige zoon van de verzoeker.

Dit enkel element rechtvaardigt de opschorting en de nietigverklaring van de bestreden beslissing door middel van huidig beroep.

2.

Er dient eveneens bepaald te worden of de verwijdering, naar Spanje, van de verzoeker en van zijn familie (echtgenote en minderjarig kind) niet van aard is om een schending te vormen van de artikels 3 van het EVRM en 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten.

In dit opzicht, dient er te worden onderstreept, dat in haar Arrest n° 144.454 van 29 april 2015, de Raad beschouwd heeft dat :

« L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme dispose que

« nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (constante jurisprudentie: zie bijvoorbeeld, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

La Cour européenne des droits de l'Homme a déjà considéré que l'éloignement par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de ladite Convention. Dans ces conditions, l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de Arresten naar dewelke verwezen is ; adde Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour européenne des droits de l'Homme. À cet égard, ladite Cour a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 4 december 2008, Y./Rusland, § 78 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour européenne des droits de l'Homme attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'Homme, telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (zie bijvoorbeeld Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54 ; Europees Hof voor de Rechten van

de Mens, 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99 en 100).

En même temps, la Cour européenne des droits de l'Homme a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 4 december 2008, Y./Rusland, § 79 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 4 februari 2005, Mamatkulov and Askarov/Turkije, § 73 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'Homme qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). En pareilles circonstances, la Cour européenne des droits de l'Homme, n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 4 december 2008, Y./Rusland, § 80 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour européenne des droits de l'Homme a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

En ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de la partie requérante, celle-ci doit disposer de la possibilité matérielle de faire valoir en temps utile lesdites circonstances (zie Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Dans ce cas, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (zie mutatis mutandis : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 4 december 2008, Y./Rusland, § 81 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 20 maart 1991, Cruz Varas en anderen/Zweden, §§ 75-76 ; Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 107). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

S'agissant plus particulièrement de l'éloignement d'un demandeur d'asile vers un pays autre que son pays d'origine, la partie requérante peut, d'une part, invoquer le fait qu'elle encourt un risque réel de subir la torture ou des traitements inhumains ou dégradants dans ce pays en violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme et, d'autre part, invoquer le fait qu'elle encourt un risque réel d'être éloignée par ce pays vers son pays d'origine en violation de la même disposition.

En l'espèce, dans les arrêts n°133 559 du 20 novembre 2014 et 141 810 du 25 mars 2015 par lesquels il a respectivement suspendu en extrême urgence et annulé la précédente décision de refus de séjour avec ordre de quitter le territoire (annexe 26quater) prise à l'égard du requérant en date du 12 novembre 2014, le Conseil a clairement souligné la vulnérabilité particulière du requérant et a conclu au « caractère fondé des mauvais traitements endurés », dès lors que le certificat médical daté du 26 juin 2014 produit par le requérant, au demeurant jugé fort circonstancié, « conclut à la compatibilité des constatations médicales avec le récit relaté ».

A cet égard, le Conseil faisait également valoir :

« Les autorités belges ne pouvaient pas ne pas connaître la gravité des constatations mise en évidence par cette pièce médicale et, partant, la vulnérabilité du requérant, laquelle n'est pas rencontrée dans la décision entreprise.

(...)

Ni la décision attaquée, ni le dossier ne laissent apparaître la garantie que le requérant aurait la possibilité d'introduire normalement une demande de protection internationale auprès des autorités espagnoles qui, de plus, auraient égard à son profil particulier.

Or, il ressort clairement des diverses sources citées longuement par la partie requérante que de multiples failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont été constatées en Espagne.

Enfin, dans l'abord du cas individuel du requérant, la partie défenderesse ne pouvait faire l'économie d'examiner le cas à l'aune du profil personnel particulier du requérant marqué par une vulnérabilité certaine. »

La question qui se pose en l'espèce est dès lors celle de savoir si, en prenant la décision entreprise, la partie défenderesse a suffisamment tenu compte de la vulnérabilité particulière du requérant que le Conseil, dans les arrêts précités, tient pour établie et certaine.

A cet égard, le Conseil observe que la décision querellée se borne à faire valoir que « (...) les personnes souffrant de troubles psychiques ou psychologiques et ayant besoin d'une assistance pourront consulter un médecin affilié au système médical public après en avoir parlé à la personne responsable du centre d'accueil qui aura fait le nécessaire à cette fin ».

Ce faisant, par une telle affirmation, le Conseil ne peut que constater que la vulnérabilité particulière du requérant n'est toujours pas adéquatement rencontrée dans la décision entreprise, la partie défenderesse tirant l'information qui précède d'une brochure d'information à caractère général intitulée « Dublin II. Le Règlement et l'asile en Espagne. Un guide pour les demandeurs d'asile », sans toutefois apporter la garantie concrète que, dans le cas individuel du requérant, celui-ci pourra bénéficier d'une prise en charge adaptée à ses besoins spécifiques de personne vulnérable.

A cet égard, conformément aux enseignements de la Cour européenne des droits de l'homme dans l'arrêt *Tarakhel c. Suisse* du 4 novembre 2014, dès lors que l'on se trouve en présence d'un demandeur particulièrement vulnérable dont le transfert est projeté vers un pays – en l'occurrence, l'Espagne – dont le système d'accueil des demandeurs d'asile ne présente pas, en tant que tel, de défaillances systémiques, mais dont certaines failles dans la prise en charge des demandeurs d'asile et dans l'accès à la procédure d'asile ont néanmoins été constatées (*Zie Arrest n°133 559 van 20 november 2014 en 141 810 van 25 maart 2015*), il appartenait à la partie défenderesse de faire preuve de prudence et de s'entourer de garanties individuelles quant à la prise en charge de l'intéressé avant de prendre sa décision. ».

Welnu, een identieke redenering dient gevolg te worden in huidig geval. In dit opzicht, dient er te worden verwezen naar de ontwikkelingen behouden hiervoor.

Voor wat betreft de algemene situatie van asielzoekers in Spanje, dient er nuttig te worden verwezen naar de volgende Rapporten :

a. Rapport opgesteld door de Raad van Europa op datum van 15 april 2015 en getiteld « Report to the Spanish Government on the visit to Spain carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 14 to 18 July 2014 » (<http://www.cpt.coe.int/documents/esp/2015-19-inf-eng.pdf>) :

« - However, several foreign nationals stated that they were asked by the police, notably in Melilla, to sign documents without being informed of their contents or were not provided with an interpreter of a language they spoke.

- Spanish legislation permits foreign nationals detained in the CIEs to seek asylum and, in the course of the visit, the delegation was informed that several foreign nationals held in the centres had an asylum claim still pending before the competent authorities. The CPT considers that asylum seekers should only be detained as a last resort, for the shortest possible duration, and after other, less coercive, measures have proven insufficient to ensure their presence. Further, in those instances where there are exceptional reasons for depriving a person of his/her liberty while awaiting an outcome of his/her asylum application, such reasons should be fully documented. When asylum seekers are deprived of their liberty as an exceptional measure, they should be kept separately from foreign nationals who have not lodged an application for international protection. The CPT invites the Spanish authorities to take the necessary steps to comply with the above- mentioned precepts.

- At the Zona Franca Centre, the delegation did receive a few allegations of physical ill- treatment of foreign nationals by police officers, consisting of slaps and punches, as well as verbal abuse, primarily in relation to one specific team of police officers.

- At both centres, health-care staff indicated to the delegation that there was a lack of regular consultations by specialists, such as dentists, psychiatrists or gynaecologists (at the Aluche Centre). The delegation noted that a number of detainees had dental problems or required psychiatric support which were not being addressed.

- At both centres, the delegation received some allegations that detained foreign nationals did not have the possibility of informing their relatives of their forthcoming deportation. A few of them also stated that

they could not contact their lawyer before the deportation, notably because they were only informed of their forced return the night before it took place.”

b. Rapport opgesteld door het CISPM BERLIN op datum van 19 maart 2015(<https://cispemberlin.wordpress.com/2015/03/19/%E2%80%8Blespagne-entame-la-delocalisation-de-laccueil-de-ses-demandeurs-dasile/>):

« Spanje externaliseert het beheer van de asielaanvragen buiten haar grenzen. Zij hebben zonet twee onthaalbureau 's geopend in het stuk grond dat de bezette voorzitterschappen van Ceuta en Melilla afscheidt van de rest van Marokko. De 15 agenten van de Guardia civil die aan elk van deze twee bureau's verbonden zijn, zijn gelast met het identificeren van migranten die in rechte zijn om een internationale bescherming aan te vragen en van de behandeling te verzekeren van hun dossiers binnen een duurtijd van acht dagen. De aanvragen zullen onderzocht en opgelost worden, zoals dit voorheen het geval was, door het asielbureau en door het vluchtelingenbureau behorende tot het Ministerie van Binnenlandse Zaken te Madrid.

(...) Voor meerdere associatieve actoren die werkzaam zijn in het domein van migratie en asiel, is het Spaans initiatief slechts een concrete vertaling van de huidige Europese politiek die voornamelijk het behoud beogen van de migranten en van de asielzoekers buiten de grenzen van de Europese Unie. (...) Nochtans, roept het Spaans initiatief een veelheid aan vragen op. De Marokkaanse NGO's vragen zich af of de opening van een dergelijk bureau de toestemming heeft gekregen van het Koninkrijk. En indien het antwoord bevestigend van aard is, veronderstelt men dan dat er een akkoord is tussen beide landen? Zal er eveneens een coördinatie zijn tussen hen in de behandeling van een asioldossier vermits zij ondertekenaars zijn van het Verdrag van Genève van 1951? Andere vragen en niet van de minste dringen zich op : Welk zal het lot zijn dat voorbehouden is aan de personen waarvan de aanvraag ontvankelijk is maar niet gegrond? Zullen zij verblijven op Marokkaans grondgebied of teruggestuurd worden naar hun land van herkomst? Zal Marokko haar uitwijzingsbeleid veranderen? En wat met de personen die in afwachting zijn van het neerleggen van hun dossiers? Zullen zij onder Marokkaanse of Spaanse bescherming vallen? En wie zal gelast zijn met het hun verschaffen van een dak en voedsel ? En last but not least, zal het Koninkrijk aanvaarden van een rol van conciërge te spelen voor Spanje door haar grenzen te openen voor de personen die een internationale bescherming zoeken onder de Europese hemel? Zullen er bijkomende controles komen en zal de druk opgevoerd worden op de migranten? Voor onze associatieve bronnen, zou de externaliseringspolitiek het risico lopen van politieke en humanitaire problemen te veroorzaken. Overigens, hebben de pogingen van delokalisatie van de asielprocedures in de aangrenzende of aanpalende centra gevoerd door de Europese Unie, in de loop van de jaren 2000, geleid tot een proliferatie van de kampen in ballingschap in en rond de Europese Unie, alsook de accentuering van de uitgevoerde druk op de naburige landen om er asielsystemen te ontwikkelen en van de aanvragen te onderzoeken en een radicalisatie van het anti-migratoire politieke opzet. ». (vrije vertaling)

Deze rapporten stellen in het daglicht, enerzijds de risico's van inadequate behandeling van een asielaanvraag dat de verzoeker zal voorleggen (risico's van discriminerende praktijken, gebrek aan garanties, beperking van de toegang tot de juridische bijstand, onredelijke duurtijd van de behandeling, ...) en, anderzijds, een risico van het slachtoffer te worden van afnemende levenscondities, of zelfs onmenselijk, van het feit van de drastische beperking van de sociale en economische rechten van de migranten en van de asielzoekers in Spanje, dat met name raakt aan de domeinen van vestiging en van gezondheid, van racisme en van de xenofobie die er heerst, zich vertalen met name door vijandige en intolerante attitudes vanwege de staatse agenten.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort, dat de tegenpartij manifest de moeilijkheden van de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker door de Spaanse autoriteiten verder had moeten onderzoeken, alsook het kwetsbaar profiel van de verzoeker (en, meer bepaald, van zijn minderjarige zoon), alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Er blijkt dus duidelijk uit de motivatie – hoewel vrij lang – van de bestreden beslissing, en vanaf dan onvoldoende doordat zij niet op adequate en voldoende wijze een antwoord verschaft op de benadeling getrokken uit de schending van het artikel 3 van het EVRM in geval van het terugsturen van de verzoeker naar Spanje.

Er blijkt duidelijk, dat in het licht van de elementen die vooraf gaan, dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, door de bestreden beslissing te nemen, een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

De Raad heeft, in meerdere zake dat beslissingen van het terugsturen van asielzoekers naar Spanje behandelt, beschouwd dat :

« 2.3. En l'occurrence, le Conseil constate que la décision entreprise se fonde, notamment, sur une décision de la Cour de Justice de l'Union européenne ainsi que sur trois rapports concernant l'Espagne, dont la partie défenderesse déduit qu' « une personne ne sera pas automatiquement et systématiquement victime de mauvais traitements ou de traitements inhumains et dégradants au sens

de [l'article 3 de la CEDH], du seul fait de son statut de demandeur d'asile ou de sa possible appartenance à ce groupe vulnérable ».

(...)

Après consultation des documents joints au dossier administratif par la partie défenderesse, le Conseil observe que les rapports sur lesquels celle-ci se fonde sont trop généraux par rapport aux informations apportées par la partie requérante avant la prise de la décision attaquée, et ne comportent aucun élément précis confirmant, dans la situation personnelle de la requérante, le motif de l'acte attaqué selon lequel « on ne peut nullement conclure qu'en tant que demandeur d'asile en Espagne ou en tant que membre du groupe vulnérable de demandeurs d'asile, on serait systématiquement et automatiquement soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales (ci-après: la CEDH) et l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne ». En outre, le motif de l'acte attaqué, selon lequel « c'est à l'intéressé d'apporter les éléments attestant que, dans son cas, il y a des faits et circonstances qui réfutent la présomption de conformité des États parties à la Convention sur les réfugiés et à l'art. 3 de la CEDH et de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. [...] Une simple crainte d'une violation de l'art. 3 de la CEDH n'est en aucun cas suffisant[e], car elle n'est basée que sur l'expérience personnelle de l'intéressé[e] » ne répond pas adéquatement aux arguments de la requérante, dont il a été fait état lors de son audition du 23 avril 2014 et dans le courrier envoyé par son conseil, le 15 mai 2014. Il s'agit en effet bien d'avoir égard à la situation personnelle de la requérante pour vérifier le risque de violation de l'article 3 de la CEDH en l'espèce. Le Conseil estime dès lors que la décision attaquée n'est pas adéquatement motivée. » (Arrest n° 131.379 van 14 oktober 2014).

Nog steeds in dit opzicht, dient er te worden verwezen naar de motivatie van het Arrest n° 140.634 uitgesproken door de Raad op datum van 9 maart 2015 :

« 3.3.2.1. La partie requérante prend, notamment, un moyen de la violation de l'article 3 de la CEDH. L'article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. » Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (constante jurisprudentie : zie bijv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

La Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (zie : EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75, en de Arresten naar dewelke er verwezen wordt; ADDE, EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78 ; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 ; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (zie bijv. : EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348 ; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54 ; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67 ; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99 en 100). En terzelfdertijd, heeft het EHRM beschouwd dat een simpele mogelijkheid voor de slechte behandelingen omwille van een instabiele conjunctuur in een land niet op zich een schending van het artikel 3 van het EVRM inhoudt (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (zie : EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 79 ; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131 ; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov and Askarov/Turkije, § 73 ; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque la partie requérante démontre

qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (zie EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (zie : EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80 ; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

En ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de la partie requérante, celle-ci doit disposer de la possibilité matérielle de faire valoir en temps utile lesdites circonstances (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

Dans ce cas, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (zie mutatis mutandis : EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81 ; EHRM 20 mars 1991, Cruz Varas en anderen/Zweden, §§ 75-76 ; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en anderen/Verenigd Koninkrijk, § 107). La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). ».

De redenering gehouden door de Raad in dit Arrest kan, mutatis mutandis, toegepast worden op huidig geval.

Inderdaad, er blijkt duidelijk uit de gecommuniceerde informatie aan de « Dublin Cel » door de Raadsman van de verzoeker met betrekking tot de medische gezondheidsstaat van de minderjarige zoon van de verzoeker (informatie behouden in de aanvraag tot machtiging van het verblijf voor medische redenen en van haar actualisaties allen gecommuniceerd aan de « Dublin Cel ») dat de minderjarige zoon van de verzoeker een medische behandeling moet volgen en op regelmatige wijze dient opgevolgd te worden door een/meerdere gespecialiseerde geneesheren.

Er blijkt duidelijk uit de motivatie van de bestreden beslissing dat dit element niet in beschouwing werd genomen door de Dienst voor Vreemdelingenzaken, dat, in het licht van deze medische informatie alsook van de informatie, eveneens van publieke bekendheid met betrekking tot de situatie van asielzoekers en van migranten in de Spaanse enclaves van Ceuta en Melilla alsook over het geheel van het Spaans grondgebied, had zich extreem voorzichtig moeten tonen alvorens de betwiste beslissing te nemen.

Inderdaad, de verzoeker dient te worden beschouwd als deel uitmakende van een groep « systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements ».

Hierdoor, « En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui la distingueraient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question. ».

Deze jurisprudentie dient gevolgd te worden in huidig geval, dit voor de motieven aangegeven hiervoor. Bovendien, in haar Arrest n° 137.689 van 22 februari 2015, heeft de Vde Kamer van de Raad duidelijk beschouwd dat :

-de Dienst voor Vreemdelingenzaken heeft een zeer duidelijke positieve verplichting van alle elementen van het administratief dossier te onderzoeken dat een risico kan inhouden tot schending van het artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer (naar Italië) ;

-de Dienst voor Vreemdelingenzaken trekt niet alle gevolgen uit de verschillende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers (in Italië) ;

-het Arrest Tarakhel t/Zwitserland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens legt een onderzoek op van de Dublin-dossiers door rekening te houden met de imminent evolutieve situatie (hetgeen belangrijk is in het licht van de degradatie van de onthaalcondities in Spanje sinds het in beraad nemen in het kader van de zaak Tarakhel en de parallelle toename van de toevloed aan migranten (in Italië, zoals in andere landen van de Europese Unie)).

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Inderdaad, in huidig geval, kan men niet anders dan vast te stellen dat :

-de Dienst voor Vreemdelingenzaken op geen enkele manier alle elementen van het administratief dossier heeft geanalyseerd, die, in hoofde van de verzoeker, een risico tot schending van het artikel 3 van het EVRM kunnen inhouden ;

-de Dienst voor Vreemdelingenzaken trekt niet alle gevolgen uit de verschillende rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje ;
-de Dienst voor Vreemdelingenzaken citeert relatief oude rapporten en heeft dus geen rekening gehouden met het karakter – nochtans van publieke bekendheid – van de situatie van de asielzoekers in Spanje, van de significatieve degradatie van hun onthaalcondities, van de tenlastename, van vestiging ...

Een identieke redenering dient gevolgd te worden in huidig geval.

Tenslotte, uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat de tegenpartij, door de bestreden beslissing te nemen, de wettelijke en conventionele bepalingen heeft geschonden alsook de principes overgenomen door het middel.

3. Schending van het artikel 52 van het Handvest van de fundamentele rechten van de Europese Unie (2000/C 364/01) – Schending van het principe van de proportionaliteit – Schending van het principe van een behoorlijke administratie – Schending van de algemene plicht tot zorgvuldigheid, van het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer zij een beslissing neemt, het geheel van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen

Het artikel 52 van het Handvest schrijft voor dat :

« Artikel 52: Reikwijdte en uitlegging van de gewaarborgde rechten en beginselen

1. Beperkingen op de uitoefening van de in dit Handvest erkende rechten en vrijheden moeten bij wet worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden eerbiedigen. Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2. De door dit Handvest erkende rechten die voorkomen in bepalingen van de Verdragen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen die door deze Verdragen zijn gesteld.

3. Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt.

4. Voor zover dit Handvest grondrechten erkent zoals die voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten gemeen hebben, moeten die rechten in overeenstemming met die tradities worden uitgelegd.

5. Aan de bepalingen van dit Handvest die beginselen bevatten, kan uitvoering worden gegeven door wetgevings- en uitvoeringshandelingen van de instellingen, organen en instanties van de Unie en door handelingen van de lidstaten wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, bij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden. De rechterlijke bevoegdheid ten aanzien van die bepalingen blijft beperkt tot de uitlegging van genoemde handelingen en de toetsing van de wettigheid ervan.

6. Met de nationale wetgevingen en praktijken moet ten volle rekening worden gehouden, zoals bepaald in dit Handvest. ».

Deze bepaling verduidelijkt dus dat :

-de beperkingen van het uitoefenen van de rechten en vrijheden erkend door het Handvest niet kunnen worden aangebracht slechts indien zij noodzakelijk zijn en effectief overeenstemmen met objectieven van algemene draagwijdte erkend door de Unie of ter bescherming van de rechten en vrijheden van een ander ;

-de rechten behouden in het Handvest dienen te worden geïnterpreteerd in harmonie en rekening houdende met de rechten gegarandeerd door het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, waarvan het artikel 3 van het Verdrag deel van uitmaakt.

Er vloeit duidelijk voort uit deze bepaling dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken, zonder de voorgenoemde artikels 4 en 52 te schenden, niet kon besluiten om de verzoeker terug te sturen naar Spanje, dit ondanks het bestaan van een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM en van het artikel 4 van het Handvest van de Fundamentele Rechten.

Bovendien, kan men niet anders dan vast te stellen dat door het nemen van de bestreden aktes en beslissingen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken geenszins rekening heeft gehouden met het principe, nochtans duidelijk uitgesproken door het voorgenoemde artikel 52, principe volgens dewelke « Met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel kunnen slechts beperkingen worden gesteld, indien zij noodzakelijk zijn en daadwerkelijk beantwoorden aan door de Unie erkende doelstellingen van algemeen belang of aan de eisen van de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ».

Inderdaad, de Dienst voor Vreemdelingenzaken verduidelijkt niet, in de bestreden aktes en beslissingen, op welke manier een dergelijke beperking op het principe behouden in het artikel 4 van het Handvest (verbod op foltering en op onmenselijke of vernederende behandelingen), principe dat dient gelezen te worden in samenspraak en in concordantie met het artikel 3 van het EVRM, is noodzakelijk in huidig

geval en stemt effectief overeen met de objectieven van algemeen belang erkend door de Unie of tot de noden van bescherming van de rechten en vrijheden van een ander.

In dit opzicht, dient de aandacht van de zitting houdende Raad gevestigd te worden op het feit dat de tegenpartij eveneens niet overgaat tot een afweging tussen de belangen van de verzoeker en de noodzaak van hem het respect op te leggen van de algemene reglementering.

Wat dit punt betreft, behoort het, inderdaad, aan de tegenpartij toe van het principe van « proportionaliteit » te eerbiedigen, gedefinieerd op algemene wijze door de Raad van State als zijnde « une règle d'administration prudente qui exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'article 9, alinéa 3 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et des inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants et l'intégrité de leur vie familiale seraient exposées si ils s'y soumettaient » (CE n° 58 969, 01.04.1996, TVR, 1997, p. 29 en v. ; CE n° 61.972, 25.09.1996, TVR, 1997, p. 31 en v. ; Arresten eveneens vernoemd in RDE, 1998, n° 97, p. 5).

Het doel van de motivatie zijnde om de administratie te verplichten « à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » et « l'obligation générale de motiver les actes administratifs en la forme constituant aussi une garantie essentielle pour le bon fonctionnement c'est à dire pour le contrôle de la légalité des actes administratifs » (Dominique LAGASSE, la loi du 29/07/1991, J.T., 1991, p.737), het behoort vanaf dan toe aan de tegenpartij, die beschikt over een belangrijke appreciatiemacht, van rekening te houden met de bijzonderheden van huidig geval (zie hiervoor).

Men kan niet anders dan vast te stellen dat de bestreden beslissing geen enkele vermelding maakt van een afweging tussen de belangen van de verzoeker en de noodzaak om hem het respect op te leggen van de algemene reglementering.

Uit hetgeen vooraf gaat vloeit voort dat door de bestreden beslissing te nemen, de Dienst voor Vreemdelingenzaken de artikels 4 en 52 van het Handvest van de fundamentele rechten van de Europese Unie heeft geschonden alsook het principe van proportionaliteit.

Door de bestreden aktes en beslissing te nemen, heeft de Dienst voor Vreemdelingenzaken eveneens het principe geschonden van een behoorlijke administratie alsook het principe volgens dewelke de administratieve autoriteit, wanneer zij een beslissing neemt, het geheel van de pertinente elementen van de zaak in beschouwing dient te nemen.”

3.2.1. Wat de ingeroepen schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoeker betoogt dat in de weigeringsbeslissing diende te worden gemotiveerd wat de duurtijd was van de validiteit van het visum uitgereikt door de Spaanse overheden waarmee hij toegang kreeg tot het Schengengrondgebied, merkt de Raad op dat uit een samenlezing van de bestreden weigeringsbeslissing en het artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening waarvan in deze beslissing toepassing wordt gemaakt op voldoende duidelijke wijze blijkt dat volgens verweerder het Spaanse visum waarmee verzoeker het Schengengrondgebied binnenkwam minder dan zes maanden was verlopen, hetgeen uitdrukkelijk werd bevestigd door de Spaanse overheden die dit visum uitreikten. De motivering van de weigeringsbeslissing laat verzoeker aldus toe op afdoende wijze kennis te nemen van de motieven op grond waarvan verweerder oordeelt dat de behandeling van zijn asielaanvraag gelet op de zogenaamde Dublin-criteria toekomt aan Spanje. De formele motiveringsplicht gaat niet zover dat een overheid de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182). In dit verband merkt de Raad louter ten overvloede ook op dat de duurtijd van het visum en/of de periode sinds wanneer dit visum is verstreken elementen zijn waarvan verzoeker kan worden geacht kennis te hebben, zelfs al houdt hij thans voor niet langer in het bezit te zijn van zijn paspoort, nu hij middels dit visum heeft gereisd.

Enige miskennis van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.2.2. In zoverre verzoeker daarnaast stelt dat het bestuur een hem voorliggend dossier met zorg en nauwlettendheid dient te behandelen en hierbij rekening dient te houden met alle (pertinente) elementen van het dossier, waaronder alle actuele elementen betreffende de situatie in het land van terugkeer, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.2.3. Artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening bepaalt als volgt:

“Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.”

Zoals hierboven aangeduid, oordeelde verweerder in casu dat de Spaanse overheden verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, nu hij met een visum afgeleverd door deze lidstaat het Schengengebied is binnengekomen en dit visum minder dan zes maanden was verlopen. Verweerder wijst erop dat Spanje op 6 mei 2015 bevestigde verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van deze bepaling. Dit vindt steun in de stukken van het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog niet concreet aannemelijk maakt dat het bestuur zich bij voormelde beoordeling heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld en hij evenmin aannemelijk maakt dat het bestuur aldus het artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening zou hebben miskend.

3.2.2.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden verder onderzocht in het licht van de aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

3.2.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van

bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonbaar van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.2.2.6. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest (“*Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”), dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat een eventualiteit van een mensonterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-reglementering tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Department, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat wordt verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

3.2.2.7. De Raad benadrukt aldus dat het in eerste instantie aan verzoeker toekomt om op grond van concrete, op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest verboden behandeling. Verzoeker dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.2.2.8. Zoals correct wordt aangegeven in de bestreden weigeringsbeslissing gaf verzoeker, toen hem tijdens het zogenaamde Dublingehoor werd gevraagd naar de specifieke omstandigheden die hem ertoe hebben gebracht om asiel aan te vragen in België en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling in Spanje redenen heeft tot verzet tegen een overdracht naar dat land, aan dat de smokkelaar Spanje had gebruikt om een visum te verkrijgen, dat het de bedoeling was om naar Groot-Brittannië te reizen en dat hij niet naar Spanje wenste te gaan omdat dit land hem niets zegt. Na tussenkomen van een advocaat wees hij op de medische problemen van zijn zoon en gaf hij aan van mening te zijn dat de omstandigheden van opvang in Spanje van kwetsbare personen ondermaats is en het niet zeker is dat zijn zoontje de vereiste medische zorgen zal kunnen verkrijgen in Spanje.

Verweerder stelt in dit verband in de bestreden weigeringsbeslissing te erkennen dat verzoeker zich als ouder van een zorgbehoevend kind in een kwetsbare positie bevindt, doch merkt op dat dit een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat nog niet uitsluit. Hij benadrukt dat het niet is aangetoond dat het kind in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. Onder verwijzing naar het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 (“Dublin II Regulation National Report – European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation – Spain”) stelt verweerder dat asielzoekers in Spanje toegang hebben tot gezondheidszorg via de openbare gezondheidskaart en er geen enkel element wordt aangebracht dat toelaat te besluiten dat verzoekers zoontje in Spanje niet de nodige zorgen zou kunnen verkrijgen of dat de in België reeds aangevatte behandeling aldaar niet zou kunnen worden verdergezet. Hij wijst er hierbij ook op dat de Spaanse autoriteiten minstens drie dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht en dat specifieke informatie betreffende bepaalde zorgnoden of te nemen voorzorgen aan de Spaanse instanties kunnen worden overgemaakt. Verweerder oordeelt dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Spaanse overheden de specifieke positie van verzoeker als ouder van een jong, zorgbehoevend

kind niet zouden erkennen of dat deze hen niet de aan hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming verbonden rechten waaronder toegang tot gezondheidszorg zouden verlenen.

Verzoeker kan aldus geenszins voorhouden dat verweerder zou hebben nagelaten de door hem ingeroepen medische toestand van zijn zoontje in ogenschouw te nemen. Verweerder wijst bovendien ook nog op zijn eerdere beslissing van 14 juli 2015 waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Deze beslissing steunt op een medisch advies van een arts-adviseur dat verzoekers zoon, 18 maanden oud, een ernstige ontwikkelingsvertraging vertoont, zowel motorisch als mentaal en eveneens qua taalontwikkeling. Er is geen genezing mogelijk en zeer waarschijnlijk evolueert de toestand naar een blijvende psychomotorische stoornis. De enige vorm van begeleidende maatregelen bestaat erin zoveel mogelijk de contracturen van de spieren te voorkomen met eventueel orthopedisch materiaal, zoals bv. een zitschaal e.a. Tegelijk kan ook kinesitherapie/fysiotherapie aangewend worden ter preventie van de mogelijke motorische ontwikkelingen. De arts-adviseur onderzocht vervolgens de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen in Spanje en besloot dat het nodige orthopedische materiaal voor verdere ondersteuning beschikbaar is, dat medische opvolging kan gebeuren door een lokale huisarts en dat kinesitherapie/fysiotherapie ook beschikbaar is. Reizen is mogelijk en er is geen medische noodzaak tot mantelzorg. De arts-adviseur besloot dat er geen medisch bezwaar is tegen een uitwijzing naar Spanje. De arts-adviseur onderzocht tevens de toegankelijkheid van de medische zorgen in Spanje waarbij hij benadrukte dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat verzoeker en zijn gezin voor de verdere behandeling minder waarborgen in Spanje dan in België zouden genieten. Aansluitend vermeldt de arts-adviseur dat toegang tot de gezondheidszorg voor vreemdelingen in Spanje geregeld wordt via de "*Organic Law 4/2000, on rights and freedoms of foreigners in Spain and their social integration*". Hieruit blijkt, aldus de arts-adviseur, dat immigranten, zelfs indien ze geen legaal statuut hebben, volledige (en in dezelfde mate als Spaanse burgers) toegang hebben tot de gezondheidszorg. Kinderen en zwangere vrouwen genieten van een volledige dekking, ongeacht hun verblijfssituatie. Aldus besloot de arts-adviseur dat de zorgen toegankelijk zijn in Spanje.

Er kan aldus worden aangenomen dat verweerder de bijzondere kwetsbaarheid van verzoekers situatie, met name waar hij ouder is van een zorgbehoevend kind, in rekening heeft gebracht bij zijn beoordeling. Hij stelt in dit verband ook correct dat de enkele vaststelling van bijzondere kwetsbaarheid een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat nog niet uitsluit. Er dient te worden vastgesteld dat verweerder op gemotiveerde wijze heeft geduid waarom volgens hem deze situatie van bijzondere kwetsbaarheid in casu de overdracht aan Spanje niet verhindert, waarbij concreet is ingegaan op de vraag of het kind in Spanje toegang zal hebben tot de vereiste (medische) zorgen. Er blijkt op zich niet dat verweerder de ingeroepen situatie van bijzondere kwetsbaarheid niet op gepaste wijze in zijn beoordeling heeft betrokken.

Verzoeker wijst erop dat het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 waarop verweerder zich steunt reeds meer dan drie jaar oud is en is van mening dat dit rapport, in de huidige context van mondiale migraties en van een toenemende toestroom van asielzoekers en migranten, niet meer als relevant en actueel kan worden beschouwd. Hij stelt dat dit rapport niet handelt over de actuele en effectieve mogelijkheid voor een asielzoeker om toegang te verkrijgen tot de door hem vereiste specifieke gezondheidszorgen. In de mate dat verweerder ook nog verwijst naar een rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa, is verzoeker van mening dat ook dit rapport betrekkelijk oud is en dat verweerder een gedeeltelijke en partijdige lezing maakt van dit rapport. Verzoeker verwijst verder naar een rapport van Médecins du Monde van mei 2014, een rapport van OHCHR voor het jaar 2014 en een rapport van het Europees Comité voor de Sociale Rechten van november 2014 en is van mening dat uit deze informatiebronnen volgt dat geenszins blijkt dat zijn kind effectief zal kunnen genieten van de vereiste medische zorgen en opvolging in Spanje. Hij benadrukt vervolgens dat niet blijkt dat verweerder de Spaanse autoriteiten in kennis stelde van de bijzondere situatie van zijn gezin en evenmin dat deze laatsten hebben verzekerd dat zij de situatie van bijzondere kwetsbaarheid effectief in beschouwing zullen nemen of dat deze bijzondere maatregelen zullen nemen gelet op de gezondheidstoestand van zijn kind.

De Raad stelt vast dat waar verweerder zich steunde op het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 en het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa van 9 oktober 2013, niet blijkt dat deze informatie niet langer actueel of relevant zou zijn. Het enkele gegeven dat deze rapporten reeds dateren van respectievelijk 2012 en 2013 volstaat

nog niet opdat vaststaat dat de hierin vervatte informatie niet langer relevant is of niet langer zou overeenstemmen met de werkelijke situatie. Door verder op algemene wijze te wijzen op de toenemende toestroom van asielzoekers doch zonder in dit verband enig (begin van) bewijs aan te brengen dat deze specifiek wat Spanje betreft enige invloed heeft of heeft gehad op de mate waarin Spanje kan voldoen aan de op hem rustende verplichtingen betreffende de behandeling en opvang van asielzoekers en behandeling van hun asielaanvragen, blijkt evenmin dat de informatie zoals deze is opgenomen in de voormelde rapporten niet langer actueel zou zijn en verweerder hiernaar niet langer dienstig kon verwijzen in zijn weigeringsbeslissing. Verzoeker brengt zelf ook geen concrete informatie aan die het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012 waar dit wijst op een toegang tot de gezondheidszorg als asielzoeker, tegensprekt en evenmin enig begin van bewijs dat erop wijst dat het minderjarige kind na overdracht de door hem benodigde (medische) zorgen en opvolging in Spanje niet effectief zal kunnen verkrijgen. Waar verzoeker verder stelt dat verweerder zou uitgaan van een *“gedeeltelijke en partijdige lezing”* van het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa van 9 oktober 2013 kan hij ook niet worden gevolgd. Hij leidt dit af uit een welbepaalde passage in dit rapport die handelt over gezinnen waarvan de ouders zonder papieren zijn, doch gaat er aldus aan voorbij dat verweerder in zijn bestreden beslissingen duidelijk aangeeft dat verzoeker en zijn gezin aan Spanje worden overgedragen als verzoekers om internationale bescherming en zij in deze hoedanigheid een verblijfsmachtiging zullen verkrijgen van minstens zes maanden alsook gerechtigd zijn op een openbare gezondheidskaart die hen toegang geeft tot gezondheidszorg. Aldus blijkt geenszins dat waar verweerder vaststelde dat verzoeker en zijn kind in Spanje toegang zullen hebben tot de gezondheidszorg in hun hoedanigheid van asielzoekers, hij een incorrecte of partiële lezing zou hebben gemaakt van dit rapport. Een algemene verwijzing naar het gestelde in dit rapport dat de besparingen in de gezondheidszorg in Spanje een disproportionele impact hebben op de toegang tot gezondheidszorg voor kinderen, ontkracht voormelde vaststellingen van verweerder verder nog niet en toont nog niet aan dat verzoeker en zijn kind gelet op de openbare gezondheidskaart waarop zij gerechtigd zijn bij overdracht niet de vereiste (medische) zorgen zullen kunnen verkrijgen of dat deze niet van een aanvaardbaar niveau zullen zijn. Ook wat de overige vermelde rapporten betreft waarnaar verzoeker verwijst, dringt de vaststelling zich op dat de hierin door hem aangehaalde passages betrekking hebben op de situatie van gezinnen waarvan de ouders geen papieren hebben of op algemene wijze op de situatie van migranten, en niet op de specifieke situatie van asielzoekers of zogenaamde *“Dublinterugkeerders”* in Spanje. In deze rapporten wordt ook ingegaan op de hervormingen in de gezondheidszorg in Spanje die in 2012 werden doorgevoerd – waarbij het systeem van universele en gratis gezondheidszorg werd vervangen door een systeem van toegang tot gezondheidskaarten op basis van tewerkstelling, waarbij niet EU-onderdanen niet langer gratis gezondheidszorg genieten tenzij in geval van dringende redenen en waarbij de gratis gezondheidszorg enkel nog wordt gehandhaafd voor zwangere vrouwen en kinderen –, doch uit deze stukken blijkt geenszins dat als gevolg van deze hervormingen asielzoekers in Spanje niet langer toegang hebben tot gezondheidszorg via de openbare gezondheidskaart en evenmin dat deze toegang niet langer effectief zou zijn. Er kan ook niet worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder in de thans bestreden weigeringsbeslissing de situatie van verzoeker en zijn gezinsleden bij overdracht aan Spanje heeft onderzocht in het licht van hun hoedanigheid van verzoekers om internationale bescherming. Er blijkt verder niet dat verzoekers kind specifieke medicatie dient te nemen, zodat niet blijkt dat de passages over de kostprijs hiervan in casu thans enige relevantie hebben.

Gelet op hetgeen voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de vaststelling door verweerder dat hij en zijn kind in hun hoedanigheid van asielzoekers in Spanje toegang zullen hebben tot de gezondheidszorg via de openbare gezondheidskaart onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn en evenmin dat het bestuur om tot deze vaststelling te komen zich zou hebben gesteund op achterhaalde informatie of bepaalde andere pertinente informatie ten onrechte niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Enig onvoldoende onderzoek naar het kwetsbaar profiel van verzoeker en zijn kind wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar in de bestreden weigeringsbeslissing wordt gesteld dat de Spaanse autoriteiten minstens drie dagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht en dat voorafgaand aan de overdracht specifieke informatie betreffende bepaalde zorgnoden of te nemen voorzorgen aan de Spaanse instanties kunnen worden overgemaakt, merkt verzoeker vervolgens op dat niet blijkt dat dit reeds is gebeurd en evenmin dat deze laatsten hebben verzekerd dat de situatie van bijzondere kwetsbaarheid in beschouwing zal worden genomen of bijzondere maatregelen zullen worden genomen in dit verband. Wat dit betreft, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker niet specifiek duidt welke bijzondere maatregelen voorafgaand aan de overdracht noodzakelijkerwijze dienden te worden

genomen. Daarnaast merkt de Raad op dat gelet op het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing dat de Spaanse overheden tijdig in kennis zullen worden gesteld van de datum van overdracht waarbij informatie betreffende bepaalde zorgnoden of te nemen maatregelen kan worden overgemaakt en nu niet blijkt dat er concrete aanwijzingen voorliggen dat de Spaanse autoriteiten tekortschieten in hun taak om de bijzondere kwetsbaarheid van asielzoekers op adequate wijze in aanmerking te nemen en het bestuur vaststelde dat verzoeker en zijn gezin in Spanje als asielzoekers toegang zullen hebben tot de gezondheidszorg, niet blijkt dat verweerder in deze pas kon overgaan tot het nemen van de bestreden beslissingen nadat hij uitdrukkelijke garanties in dit verband had verkregen van Spanje. Er lagen geen concrete aanwijzingen voor dat de Spaanse autoriteiten niet de vereiste maatregelen zouden nemen om het gezin bij aankomst op het grondgebied adequaat op te vangen met oog voor de gezondheidsproblemen van het kind.

Verzoeker levert geen begin van bewijs van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij of zijn gezinsleden bij overdracht naar Spanje, omwille van omstandigheden eigen aan hun geval, het risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

3.2.2.9. Verzoeker verwijst verder naar verschillende rapporten – met name een rapport van de Raad van Europa van 15 april 2015 en een rapport van het CISPM Berlin van 19 maart 2015 – die volgens hem aantonen dat hij als asielzoeker en vreemdeling die in het kader van de Dublin III-verordening wordt overgedragen behoort tot een kwetsbare groep die in Spanje systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker als asielzoeker die wordt overgedragen aan Spanje behoort tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat uit een lezing van de bestreden weigeringsbeslissing blijkt dat verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoeker met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan en dat hij hierbij verwijst naar relevante informatiebronnen waaronder mensenrechtenverslagen en de vigerende regelgeving die in Spanje geldt in dit verband. Verweerder verwijst zo naar het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten voor de Raad van Europa en het rapport van Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado van 20 juni 2012. Dit laatste rapport handelt specifiek over asielzoekers die in het kader van de Dublinreglementering worden overgedragen aan Spanje. Verweerder wijst op het in deze rapporten gestelde dat personen in wier geval Spanje zich akkoord verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag (zoals verzoeker in casu) voor de behandeling van de asielaanvraag toegang zullen hebben tot de procedure en toegang zullen hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. In de rapporten wordt aangestipt dat asielzoekers een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Tevens blijkt dat asielzoekers recht hebben op bijstand en opvang. Verweerder benadrukt ook nog dat Spanje partij is bij de Conventie van Genève van 1951 en het EVRM, het non-refoulementbeginsel respecteert en asielaanvragen aan een individueel onderzoek onderwerpt. Hij stelt dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat Spanje verzoekers asielaanvraag niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zal onderzoeken en hierbij de Europeesrechtelijke minimumnormen zal respecteren. Er wordt gesteld dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties kent voor asielbeslissingen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Hij besluit dat uit de voormelde rapporten niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje zodanige structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Spanje per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Er kan aldus worden besloten dat verweerder heeft gehandeld in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot losse verwijzingen en citaten uit de twee door hem ingeroepen rapporten die handelen over de zeer algemene situatie in Spanje van migranten, de opvangcentra in Ceuta en Melilla of het gegeven dat Spanje twee onthaalbureau's opende aan de

grenzen tussen Ceuta en Melilla enerzijds en Marokko anderzijds, vastgehouden vreemdelingen die in detentie een asielaanvraag indienen, klachten in een welbepaalde centrum betreffende een specifiek politieteam en de situatie in detentiecentra. Nu niet blijkt dat verzoeker via de enclaves Ceuta of Melilla Spanje is binnengekomen en er evenmin enige concrete aanwijzing voorligt dat Spanje asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen op zijn beurt zou overbrengen naar centra in deze enclaves, blijkt niet dat de stukken die handelen over de situatie in de opvangcentra in Ceuta of Melilla in huidige zaak enige relevantie hebben. Hetzelfde geldt wat betreft het gegeven dat Spanje twee onthaalbureau's opende aan de grenzen tussen Ceuta en Melilla enerzijds en Marokko anderzijds. Verweerder motiveert ook uitdrukkelijk dat verzoeker en zijn gezin zullen worden toegelaten tot een verblijf van minstens zes maanden tijdens de behandeling van hun asielverzoeken, zodat evenmin een concrete aanwijzing voorligt dat zij in Spanje in een detentiecentra zullen worden opgesloten. Op grond van de aangehaalde passages in de voormelde rapporten blijkt niet dat, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, er sprake is van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Spanje sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang voor asielzoekers (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: "systemic flaws", Franstalige versie: "défaillances systémiques"). Verzoeker betoogt nog dat hij het risico loopt op een inadequate behandeling van zijn asielaanvraag, op discriminatie, racisme en xenofobie, op een gebrek aan garanties, op een beperking van de toegang tot juridische bijstand, op een onredelijke duurtijd van de behandeling van zijn asielaanvraag, op verslechterende, zelfs onmenselijke levensomstandigheden en op een drastische verslechtering van zijn sociale en economische rechten, doch beperkt zich op dit punt tot algemene beweringen die niet worden ondersteund door concrete passages in rapporten waaruit kan blijken dat asielzoekers of zogenaamde "Dublinterugkeerders" in Spanje dergelijke reële risico's zouden lopen. De aangehaalde stukken handelen geenszins over de specifieke situatie van de zogenaamde "Dublinterugkeerders". Verzoeker slaagt er dan ook niet in om de relevante motieven van de bestreden beslissingen, gesteund op een concreet rapport met betrekking tot de situatie van zogenaamde "Dublinterugkeerders" in Spanje, te weerleggen. Hij maakt aldus ook geenszins aannemelijk dat het bestuur in dit verband enig verder onderzoek had moeten doorvoeren. Er blijkt ook geenszins dat het een gegeven van algemene bekendheid zou zijn dat asielzoekers of migranten in Spanje systematisch zouden worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Er blijkt geenszins dat de door verweerder aangehaalde rapporten geen correcte weergave zijn van de actuele situatie in Spanje. Nu verzoeker niet weerlegt dat hij als asielzoeker in Spanje gerechtigd zal zijn op onder meer opvang en er geen concrete aanwijzingen voorliggen van ernstige opvangproblemen in Spanje voor "Dublinterugkeerders" blijkt ook geenszins dat verweerder in dit verband garanties diende te vragen van Spanje.

De Raad stelt dan ook vast dat er geen sprake is van ernstige, op feiten berustende gronden om aan te nemen dat asielzoekers of "Dublinterugkeerders" een reëel risico lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM bij overdracht aan Spanje.

3.2.2.10. Verzoeker geeft verder nog aan niet akkoord te gaan met het gestelde in de bestreden weigeringsbeslissing betreffende het arrest Tarakhel van het EHRM. Verweerder stelt in dit verband dat voormeld arrest handelt over een overdracht aan Italië en de situatie in Italië geenszins zonder meer kan worden getransponeerd op Spanje. Verzoeker weerlegt met zijn betoog deze beoordeling evenwel niet. Zo stelt de Raad vast dat in het arrest Tarakhel door het EHRM werd vastgesteld dat er in Italië sprake was van ernstige aanwijzingen dat de opvangcapaciteit ontoereikend was waardoor er een redelijke kans bestond dat een groot aantal asielzoekers geen opvang zouden verkrijgen oftewel een opvang in een overbevolkte opvangstructuur waar de levensomstandigheden ontoereikend en gewelddadig zouden zijn. Verzoeker maakt niet aan de hand van concrete elementen en stukken aannemelijk dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat niet blijkt dat een dergelijke situatie zich eveneens voordoet in Spanje. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat, in navolging van voormeld arrest, ook in casu garanties betreffende de opvang en de toegang tot de gezondheidszorg dienden te worden verkregen.

3.2.2.11. In zoverre verzoeker nog verwijst naar enkele arresten van de Raad, wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de omstandigheden die aan deze arresten ten grondslag lagen volledig gelijkaardig zijn en arresten van de Raad in ieder geval ook geen precedentswaarde hebben.

3.2.2.12. Concluderend wordt vastgesteld dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest bij terugkeer naar Spanje niet aantoonst. Verzoeker toont niet aan dat hij of zijn kind persoonlijk in Spanje het slachtoffer zullen worden van een behandeling die strijdt met artikel 3

van het EVRM of artikel 4 van het Handvest en evenmin toont hij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Spanje, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten berustende grond vormt om aan te nemen dat hij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zodat een overdracht naar Spanje strijdig zou zijn met die bepalingen.

3.2.2.13. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekers raadsman ter terechtzitting gevraagd of verzoeker en zijn gezinsleden sinds hun overdracht aan Spanje concrete klachten hadden omtrent de opvang en behandeling door de Spaanse overheden, stelde geen nadere informatie te kunnen verstrekken. Verweerder legde vervolgens, met akkoord van de raadsman van verzoeker, wel nog e-mailberichten voor waaruit blijkt dat verzoeker en zijn gezinsleden bij aankomst in Spanje werden opgevangen in een hotel in Madrid, in afwachting dat hen een plaats in een opvangcentrum zou worden toegekend. Uit de informatie blijkt dat deze toekenning van een plaats in een opvangcentrum op korte termijn werd verwacht. Uit deze informatie blijkt ook dat een kleine week na de overdracht de gezinsleden reeds een datum voor interview hadden op 26 november 2015 en reeds bijstand genoten van een gespecialiseerde advocaat van het Rode Kruis. Verzoekers echtgenote had ook reeds een consultatie bij een arts en hun kind stelde het goed. Er wordt uitdrukkelijk vermeld dat het Rode Kruis bij de toewijzing van een centrum rekening zal houden met de specifieke noden van het kind.

3.2.2.14. De Raad stelt, in het licht van hetgeen voorafgaat, vast dat verzoeker evenmin aantoont dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of op basis van de voorliggende gegevens onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu niet blijkt dat verweerder op incorrecte gronden of ten onrechte Spanje heeft aangeduid als zijnde de lidstaat verantwoordelijk voor verzoekers asielaanvraag en niet blijkt dat artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zich hiertegen verzet, kan ook niet worden vastgesteld dat artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet werd miskend.

3.2.4. Verzoeker voert verder nog een schending aan van artikel 52 van het Handvest, van het proportionaliteitsbeginsel, van *“het principe van een behoorlijke administratie”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel, waarbij hij wijst op het in voormelde bepaling gestelde dat beperkingen op de uitoefening van de in dit handvest erkende rechten en vrijheden bij wet moeten worden gesteld en de wezenlijke inhoud van die rechten en vrijheden moeten eerbiedigen. Hij benadrukt dat hierbij ook het evenredigheidsbeginsel in acht dient te worden genomen. Verzoeker beroept zich evenwel enkel op het verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen vervat in artikel 4 van het Handvest, en het hiermee samenhangende artikel 3 van het EVRM. Deze bepalingen hebben evenwel een absoluut karakter en hiervan mag niet worden afgeweken, zodat in dit verband een door te voeren (proportionele) belangenafweging niet aan de orde is. In casu is dit betoog van verzoeker betreffende de mate waarin kan worden afgeweken van bepaalde andere rechten of vrijheden dan ook niet dienstig. De Raad verwijst verder naar voorgaande bespreking van het middel waarbij reeds werd vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van de zogenaamde Dublinreglementering en waarbij eveneens reeds werd vastgesteld dat een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet concreet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker duidt niet op welke grond verweerder in casu alsnog een belangenafweging diende door te voeren en maakt ook geenszins aannemelijk dat verweerder door op consciëntieuze wijze de wet toe te passen zijn belangen op disproportionele wijze zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel kan niet worden weerhouden.

3.2.5. De Raad merkt verder op dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State onder *“middel”* moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar de schending aanvoert van de artikelen 5 en 18 van het Handvest, maar hij niet precies verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissingen werden geschonden. Hij brengt geen concrete elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat hij in Spanje het slachtoffer zal worden van slavernij, dwangarbeid of mensenhandel en evenmin dat in de bestreden weigeringsbeslissing ten onrechte zou worden voorgehouden dat Spanje het recht op asiel garandeert. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.2.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. CORNELIS